

seal weel rohtu kaswab ja lojuste karjad seal ümberulguwad. Ma pind on selge sawwi ja ni kõwwa, et kirwes ei tahha peale affkata. Kui talwe lumi on sullanud, kaswawad äkki-
ste maast mõnedgi lilled wälja ja siis on laan kül nähha kui üks ilmotšata lilleaed. Tulleb ag-
ga suwwi, siis päw oma tullise pallawusega kõik ärrapõlletab ja tekäija jalla al kōhhiseb sur-
nuks kuiwanud rohhi. Kāi sa sadda ja sad-
da wersta ristati ja põigiti, weepissarat sa ei leia, ja kui ka siin ehk seal lombike ehk jär-
weke on, ta aina solast kibbedat wet täis, mis jännu ei kustuta. Ei olle seal jōgge ei allikat. Tulleb talw, siis on seal kōggoni jälle. Kül-
m on surem seal, kui meie maal, kui ka mõned neist maist enām lõune pool on, kui meie ma. Lünd sajab, agga kange tuul, mis irmsaste puhhub ja paistab (egga seal metsad ja mäed tedda finni ei oja) tuiskab
lume ühte kohta suurteks angedeks kōkko ja jättab teised kōhhad kōggoni paljaks. Zum-
mal parrako ellajaid ja inimesi, kes nisugguse tuiso ajal laande juhtuwad; kui kül-
m neid ei tappa, siis tuul neid ärralämmatab ehk lumi neid mattab.

Kas se ma on inimesele sowitam? Kudda ta seal maja ehitab, kus puud mõne saja wersta pealt ei sa nähha ja kus kiwvi nisama arm on? Kudda ta seal lojusid kaswatab, kus lojuse toitu agga mõne nāddala ajal kewwade

ja süggise leida? Kudda ta seal põlbu tahhab seada ehk arrida, kus ma ni kehwa on, et mitte rohtugi ei kaswata? Kui Jürri päwal sa obbose wankri ette pañeks ja obbone ja sa isse ikka terve olleks ja sul ja obbosel ig-
gas paigas toitu kül, siis saaks sa kül Rukki-
Marja - päwa ajal sinna kohta, kus kõige liggem tühhi ma on, — agga kus siis so maja, kus so nurm, kus so lojused, kus so einama? Kui talw tulles, mis sa siis teed? On üks kolmkümend aastat, kui kehwal ajal meie ma inimesi ka tühjale male petteti; kui kauaele nad said? Kes tühja maad näggi? Meie omal maal on mõndagi laant weel ar-
rida, liati linnade liggidal.

Moh kõrtši - mees, kas tühhi ma ei olle tühhi? Andres wastas: „olgo siis sul õigus, kui sa isse olled tühja maad näind.“

Minna wõtsin jälle sõna kätte ja ütlesin: praego nimetasid linna liggidal lanefid, — ütles, miks enamiste ikka linna liggidal ma-
rahwas kõige waesem ja ka rumalam weel on?

Wõeras ütles: Selle wasta wõin ma õige lühhikesest kosta: meie ma rahwas ei oska arwata ehk rehmentada.

Kõrtsimees sõbber jälle wangutas pead ja ütles: „tühhi lorri. Kas inimene siis teise